

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Tirar la primera pedra

L'evangeli del cinquè diumenge de Quaresma ens ofereix una nova oportunitat per reflexionar sobre la manera com Jesús tracta les persones. En l'atri del Temple de Jerusalem, lloc on Jesús ensenyava, els escribes i els fariseus li porten una dona que havia estat sorpresa en adulteri. La seva intenció és posar-lo a prova, fer que cometí un error greu, i per això li demanen que jutgi aquesta dona pecadora bo i recordant-li que la Llei de Moisès preveia la lapidació per al qui cometí aquesta falta. Si la seva resposta contradiu la Llei de Moisès, està posant en perill la seva pròpia vida perquè l'acusarien de blasfèmia. Si la resposta és que s'apliqui la Llei de Moisès i es lapidi aquella pobra dona, quedarà posada en tela de judici la imatge que els seus deixebles tenen d'un Mestre compassiu i misericordiós, que ensenya a perdonar sempre. D'altra banda també el podrien denunciar al procurador romà per aplicar el dret de la pena capital, un dret que estava reservat als romans.

La situació és, doncs, complicada i dramàtica. Aquells acusadors hipòcrites no volien de cap manera resoldre una qüestió jurídica o moral, ni el seu objectiu principal era la lapidació d'aquella dona; en el fons el que pretenen és comprometre i acusar Jesús, i així acabar amb ell. I s'esdevé que mentre els acusadors l'interroguen, Jesús s'inclina i es posa a escriure amb el dit a terra, amb un gest carregat de misteri. Davant la insistència d'aquells homes, Jesús s'incorpora i els respon amb una sentència del tot inesperada i desconcertant per a ells: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres»; és a dir, qui estigui sense pecat, qui no hagi comès cap falta que tirí la primera pedra. Jesús coneix el cor de cada persona, veu en el fons del seu interior i per això els desarma amb la seva resposta. I aleshores, conscients que també ells són pecadors i que podrien ser con-

demnats, d'un a un comencen a marxar d'aquell lloc.

Al final del text queden sols Jesús i la dona. Després d'un diàleg tan breu com entranyable, Jesús no la condemna pel seu pecat, sinó que la introdueix en una vida nova: «Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més». Tot i que el relat és molt sobri en els detalls, podem imaginar la mirada de Jesús a aquella dona que havia pecat i després havia estat humiliada i convertida en objecte d'escarni públic. És la mirada de l'amor incondicional que es fixa en la persona més enllà dels seus valors o mèrits, o dels seus pecats, una mirada gratuïta d'amor etern que es manté sempre fidel. En altres passatges evangèlics, la mirada a Zaqueu va fer reviure la seva esperança i el portà a la conversió de cor; per a Pere fou una mirada entristida, però sobretot compassiva, una invitació a aixecar-se; per a aquesta dona, sorpresa en adulteri, comportà tornar-li la seva dignitat i introduir-la en una nova vida. La mirada de Jesús des de la

creu va ser d'una entrega total, d'amor i de perdó.

Avui demanem al Senyor que ens ensenyi a mirar les persones com Ell les mira, que ens ensenyi a no jutjar el proïsme, a no condemnar els altres; que ens ajudi a no transigir amb el pecat, però a ser comprensius amb les persones, perquè també nosaltres som pecadors davant Déu. Avui fem nostres les paraules de sant Pau que escoltem a la segona lectura d'aquest diumenge: «tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantatjats comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he avingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo com a escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tampoc soc just gràcies a una justícia meua guanyada per haver observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dona als creients» (Fl 3, 8-9). L'encontre amb Crist canvia la vida, ho canvia absolutament tot. No tinguem por, doncs, a la nova vida que Crist ens ofereix.

ENTREVISTA

Unir la fe i la vida

ROSARIO DEL CAMINO

Aquest 2019 es compleixen 1.025 anys de l'arribada de les relíquies de sant Pelai al Monestir benedictí femení de San Pelayo (Oviedo), fundat el s. IX. Aquest màrtir és un testimoni molt important de fe, de pau, de pregària, de perdó... Aquest sant mossàrab, que va morir perdonant, és un exemple de vida en la Quaresma: «Aquest lliurament total, perdonant, ens compromet a tots en el perdó», assegura la mare abadessa del Monestir, Rosario del Camino.

Com hem de viure la Quaresma els cristians?

La Quaresma és un temps que ens pot ajudar, i molt, a renovar el nostre amor i a anar amb compte de no caure en faltes. Ens dol no respondre a un amor tan gran amb un amor semblant. Per tant, hem de cuidar la conversió; tornar l'amor als altres, i també a Déu.

Com s'ha de concretar aquest amor?

Amb les persones que tenim al voltant, les de prop i les de lluny. A la pròpia família, tenint cura també d'aquelles petites friccions que sovint es produeixen. I també cuidar la pregària, mantenir aquest diàleg amb Déu, meditar l'Evangeli i respondre-li amb la pregària i amb la vida. És molt important unir la fe i la vida i la Quaresma és una gran oportunitat per fer-ho.

Els monestirs benedictins d'Espanya esteu formant una congregació a partir de les quatre federacions actuals. Quins beneficis us comportarà?

Ens proporcionarà instruments eficaços per poder continuar ajudant-nos en la comunió i també per donar-nos suport per realitzar projectes concrets: en l'àmbit de la formació, en la cura de les monges grans, de l'ajuda mútua; i també de la col·laboració amb els laics. Ens sembla que aquest és un moment important en la vida monàstica per obrir-se a altres persones, perquè també puguin gaudir d'aquest tresor que vivim als monestirs.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Vida sense fi prop de Déu

L'avi va traspasar superats de llarg els vuitanta anys. La neta, de nou anys, sabia que l'avi estava malalt i que marxaria aviat. Assistí a les exèquies. Pregà amb els pares i l'àvia prop del fèretre. Després de l'enterrament, passats uns dies, preguntà a l'àvia. «On han portat l'avi? Nosaltres podem seguir preguntant per ell perquè estigui amb Jesús?» Davant les qüestions que formulava, els pares l'acompanyaren una tarda al cementiri on l'avi estava enterrat. Li explicaren que les despulles reposaven en aquella sepultura amb les dels seus pares i que l'avi era amb Jesús, com tots els que havien mort en Ell. Resaren un parenostre. Acabada la pregària els seus ulls deixaren escapar unes llàgrimes, els de l'àvia també. En altres moments de pregària familiar han tornat a pregar per l'avi.

Pregar pels difunts és una pregària tradicional arrelada entre els cristians, a nivell personal i també comunitari. En aquesta tradició, la pregària confiada pels difunts queda recollida com una de les obres de misericòrdia. Pregar Déu pels difunts, confiant en la seva misericòrdia. En un entorn que sovint amaga la mort, sentir i viure la proximi-

tat de Déu i l'amor als altres ens porta a demanar confiadament per les persones estimades que ens han deixat. «Demanau, i us donaran; cerqueu, i trobareu; truqueu, i us obriran; perquè el qui demana, rep; el qui cerca, troba, i a qui truca, li obren» (Mt 7,7-8).

Sabem per la fe i la confiança en els ensenyaments de Jesús, recollits a l'Evangeli, que la mort no té la darrera paraula i que estem cridats a una vida sense fi, prop de Déu. Parlem de la comunió dels sants en la qual es troben els que configuren la comunitat dels creients que a la terra seguim Jesús, el Crist, i els qui, després de la mort, gaudeixen de la proximitat de Déu per sempre. La pregària pels difunts és una expressió de la fe en aquesta resurrecció després del traspàs definitiu. «No m'heu escollit vosaltres a mi; soc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre. I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà» (Jn 15,16). Des de l'enyor i el sentiment d'absència, també des de la confiança en Déu, preguem per les persones estimades que ens han deixat.

FRATERNITAT

FRA JOSEP MANUEL VALLEJO

Teràpia de les relacions

La vida fraterna cordial i madura brolla de no enganyar-se sobre un mateix, de tenir lúcida consciència del que hom és. I progressa laborant sobre un mateix, perquè jo als altres no els puc canviar, però sí que puc treballar sobre mi.

Normalment judiquem els altres perquè ens sentim superiors, més intel·ligents, més servicials, més generosos, o perquè considerem que la *nostra llinia* o la nostra manera de viure l'Evangeli és millor que la dels altres.

Però aquest sentiment de superioritat no està fonamentat sinó que ve de no conèixer-nos plenament, de la no consciència de les nostres limitacions, del nostre pecat, de tenir una biga a l'ull i no veure-hi bé.

La humilitat, que és simplement la veritat, és un ingredient imprescindible

per a la convivència fraterna perquè quan ets conscient de la pròpia misèria i del teu pecat ets més comprensiu amb la dels altres i ja no judiques.

A Abba Moisès, un Pare del Desert del segle IV que havia estat lladre i assassí, se li van presentar uns monjos joves per denunciar un germà que n'havia fet una de grossa; volien que anés a jutjar-lo. Però ell es negava. Van insistir tant, que al final accedí a anar-hi. Però va arribar carregant un sac de sorra amb un forat al darrere. En veure'ls els germans, li digueren: «Abba, què és això, no veus que vas perdent la sorra?». Ell respongué: «Sí, són els meus pecats, s'escolen darrera meu i jo no els veig... I ara he vingut a judicar un germà...». Ells callaren i perdonaren el germà.

Lectures de la missa diària i santoral

8. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé: 13,41c-62) / Sl: 22,1-3a. 3b-4.5.6 / Jn 8,12-20]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, verge.

9. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl

101 / Jn 8,21-30]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-

92.95 / Sl: Dn 3,52-56 / Jn 8,31-42]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 /

Jn 8,51-59]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079). Sant Isaac, monjo. Santa Gemma Galgani, verge seglar.

12. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl

17 / Jn 10,31-42]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.

13. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 /

Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586). Sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. ■ † Diumenge vinent, Diumenge de Rams o la Passió del Senyor (lit. hores: 2a setm.) [Is 50,

4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23.56 (o bé: 23,1-49)]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

DIUMENGE V DE QUARESMA

COMENTARI

(Avui també es poden llegir les lectures del cicle A —amb el seu prefaci propi—: Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jn 11,1-45 (o més breu: 11,3-7.17.20-27.33b-45.)

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui feu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços, em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud, perquè begui el meu poble que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança».

Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creiem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he avingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo com a escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols soc just gràcies a una justícia meva guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que prové d'haver cregut en Crist, vull dir aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat en terra i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Olivetes i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, ¿què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint en la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres». Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «¿On són? ¿Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor». Jesús digué: «Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més».

(Hoy también se pueden leer las lecturas del ciclo A —con su prefacio propio—: Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rom 8,8-11 / Jn 11,1-45 (o más breve: 11,3-7.17.20-27.33b-45.)

Lectura del libro de Isaías (Is 43,16-21)

Esto dice el Señor, que abrió camino en el mar y una senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, la tropa y los héroes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino en el desierto, corrientes en el yermo. Me glorificarán las bestias salvajes, chacales y avestruces, porque pondré agua en el desierto, corrientes en la estepa, para dar de beber a mi pueblo elegido, a este pueblo que me he formado para que proclame mi alabanza».

Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres. Cuando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos: Todo lo considero pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor.

Por él lo perdí todo, y todo lo considero basura con tal de ganar a Cristo y ser hallado en él, no con una justicia mía, la de la ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe.

Todo para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, con la esperanza de llegar a la resurrección de entre los muertos.

No es que ya lo haya conseguido o que ya sea perfecto: yo lo persigo, a ver si lo alcanzo como yo he sido alcanzado por Cristo.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Sólo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, hacia el premio, al cual me llama Dios desde arriba en Cristo Jesús.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?».

Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo.

Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra».

E inclinándose otra vez, siguió escribiendo.

Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó solo Jesús, con la mujer en medio, que seguía allí delante.

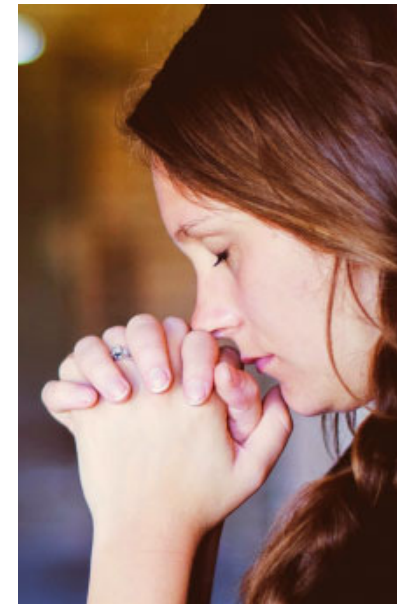
Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?».

Ella contestó: «Ninguno, Señor».

Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más».

Laetare: Confessat i no pequis més

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

La Litúrgia quaresmal avui ens proposa dos canvis que ens ajuden a viure millor la nostra tensió espiritual vers la Pasqua de Crist. El primer és la tradicional antífona d'entrada *Laetare*. Inspirada en Isaïes (66,11-12), pretén situar l'Església en l'alegria definitiva, quan la benedicció celestial serà plena i total. El segon és que avui llegim sant Joan, que ens presenta la novetat de Crist des d'una òptica molt personal, deixant de banda la lectura temàtica de sant Lluc.

Avui ens concentrarem en aquest segon canvi.

L'evangeli de la dona adúltera —que és com tradicionalment s'identifica aquest fragment— és un passatge de sant Lluc que va *caure* entre els textos de sant Joan. En el centre d'aquest fragment és Jesús, Mestre assegut que ensenya la Paraula del Pare.

En el nostre context, ser mestre i emetre veredictes van de la mà i Jesucrist, Jutge justíssim i Mestre de la veritat, estableix dos diàlegs paradoxals: un de condemna amb els qui s'han erigit en jutges i l'altre de perdó amb la persona que inicialment era culpable. Jutge paradoxal que atorga el perdó diví des del coneixement de la voluntat de Déu i de la consciència de cada fidel; Crist té la capacitat de fer realitat el que diu i això cospa la nostra atenció i ens estimula a estimar-lo.

Així doncs, l'amor que Crist ens té ens mou a la sinceritat, a la humilitat i a retardar el judici o la crítica deixant espai a la conversió i la penitència del proïsme. Que l'amor que Crist ens té sigui el motor sobrenatural per reconèixer la grandesa de Déu Pare, malgrat la nostra petitesa i pecat, i per confessar que és Ell qui ens dona l'oportunitat d'experimentar un perdó real, efectiu, en el si de l'Església.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dilluns 8, a les 9.30 h. Visita al Col·legi Viaró a Sant Cugat del Vallès.

Dimarts 9, a les 18 h. Reunió amb els formadors i encontre amb els seminaristes al Seminari.

Dimecres 10, a les 16 h. Presideix la promoció de professors de la Facultat d'Història Eclesiàstica Antoni Gaudí.

Diumenge 14, a les 12 h. Presideix la benedicció de Rams a la Plaça Vella i la Missa a la Catedral de Terrassa, a les 12.30 h.

Visita Pastoral

Diumenge 7 d'abril, a les 20.30 h. Missa de cloenda de la Visita Pastoral de l'Arxiprestat de Sant Cugat del Vallès a la parròquia de Sant Pere d'Octavià (Sant Cugat del Vallès).

Notícies

El Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics es reuneix al Casal de la Visi-

tació. El dissabte 16 de març, el Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics visità el Casal de la Visitació a l'Ametlla del Vallès. Els membres del Consell varen conèixer les gestions que s'estan realitzant per acondicionar-lo per a la formació d'infants i joves i les van valorar molt positivament.

Vetlla de Pregària per les Vocacions. Amb motiu del Dia del Seminari, el dissabte 16 de març, el Seminari va fer una Jornada de Portes Obertes i a les 20 h Mons. Saiz Meneses va presidir la Vetlla de Pregària per les Vocacions en el

Jornada de Portes Obertes

Vetlla de Pregària per les Vocacions

Felicitació al Sr. Bisbe amb motiu de la seva onomàstica. El 19 de març, al migdia, a la Cúria diocesana, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va rebre la felicitació amb motiu de la seva onomàstica.

Mons. Cristau, Bisbe auxiliar, felicità el Sr. Bisbe que va rebre la Creu de Càritas i va inaugurar el nou web del Bisbat.

Missa per TV2

Seminari. El diumenge dia 17, Mons. Saiz Meneses va presidir la Missa retransmesa per TV2 circuit català.

Clausura d'un curs d'Effetà. El diumenge 17 de març, Mons. Saiz Meneses va

clausurar a Begues el cinquè recés d'Effetà organitzat per la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola.

Agenda

Nou web del Bisbat de Terrassa. <http://www.bisbatdeterrassa.org>. El 19 de març s'ha inaugurat el nou web del Bisbat de Terrassa que incorpora les tecnologies més recents i posiciona el bisbat en les xarxes socials.

Benedicció dels Rams. Diumenge 14 d'abril a les 12 h, a la Plaça Vella de Terrassa, oficiada per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa. Seguidament, Missa a la Catedral del Sant Esperit a les 12.30 h.

REMAD MAR ADENTRO

Tirar la primera piedra

El evangelio del quinto domingo de Cuaresma nos ofrece una nueva oportunidad de reflexionar sobre la manera como Jesús trata a las personas. En el atrio del Templo de Jerusalén, lugar donde Jesús enseñaba, los escribas y los fariseos le llevan a una mujer que había sido sorprendida en adulterio. Su intención es ponerlo a prueba, conseguir que cometa un error grave, y con ese fin le piden que juzgue a esta mujer pecadora, recordándole que la ley de Moisés preveía la lapidación para quien cometiera dicha falta. Si su respuesta contradice la ley de Moisés, está poniendo en peligro su propia vida porque le hubieran acusado de blasfemia. Si la respuesta es que se aplique la ley de Moisés y se lapide a aquella pobre mujer, quedará ensombrecida la imagen que tienen sus discípulos de un Maestro compasivo y misericordioso, que enseña a perdonar siempre. Por otra parte, también lo podrían denunciar al gobernador

romano por aplicar el derecho de la pena capital, un derecho que estaba reservado a los romanos.

La situación es, pues, complicada y dramática. Aquellos acusadores hipócritas no querían resolver una cuestión jurídica o moral, ni su objetivo principal era la lapidación de aquella mujer; en el fondo, lo que pretenden es comprometer y acusar a Jesús, y de esta manera acabar con él. Y sucede que mientras los acusadores lo interrogan, Jesús se inclina y se pone a escribir con el dedo en el suelo, con un gesto cargado de misterio. Ante su insistencia, Jesús se incorpora y les responde con una sentencia absolutamente inesperada y desconcertante para ellos: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra»; es decir, el que esté sin pecado, el que sea puro, el que no haya cometido falta alguna, que comience el apedreamiento. Jesús conoce el corazón de cada persona, ve en lo profundo de su interior, y por eso los desarma con su

respuesta. Y entonces, conscientes ellos que también son pecadores y que podrían ser condenados, uno a uno se alejan del lugar.

Al final del texto se quedan solos Jesús y la mujer. Después de un diálogo tan breve como entrañable, no la condena por su pecado, sino que la introduce en una vida nueva: «Tampoco yo te condeno; vete y en adelante no peques más». Aunque el relato es muy sobrio en los detalles, podemos imaginar la mirada de Jesús a aquella mujer que había pecado, y después había sido humillada y convertida en objeto de escarnio público. Es la mirada del amor incondicional que se fija en la persona más allá de sus valores o méritos, más allá de su pecado, una mirada gratuita de amor eterno, que permanece siempre fiel. En otros pasajes evangélicos, la mirada a Zaqueo reavivó su esperanza, y le llevó a la conversión del corazón; a Pedro fue una mirada entristecida, pero sobre todo compasiva, una lla-

mada a levantarse; a esta mujer sorprendida en adulterio significó devolverle su dignidad e introducirla en una nueva vida. La mirada de Jesús desde la cruz fue de entrega total, de amor y de perdón.

Hoy pedimos al Señor que nos enseñe a mirar a las personas como las mira Él; que nos enseñe a no juzgar al prójimo, a no condenar a los demás; que nos ayude a no transigir con el pecado, pero a ser comprensivos con las personas, porque todos somos pecadores ante Dios. Hoy hacemos nuestras las palabras de san Pablo que escuchamos en la segunda lectura de este mismo domingo: «Todo lo estimo pérdida, comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo estimo basura con tal de ganar a Cristo y existir en él, no con una justicia mía —la de la Ley—, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe» (Flp 3,8-9). El encuentro con Cristo cambia la vida, lo cambia absolutamente todo. No tengamos, pues, miedo a la nueva vida que Cristo nos ofrece.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa